

РЕШЕНИЕ

№ 568

гр. Плевен, 19.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, III ВЪЗ. ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на осми декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ЕКАТЕРИНА Т. Г.А-ПАНОВА

Членове: МЕТОДИ Н. ЗДРАВКОВ
ЖАНЕТА Д. Г.А

при участието на секретаря В. Н. П.
като разгледа докладваното от ЖАНЕТА Д. Г.А Въззивно гражданско дело № 20224400500640 по описа за 2022 година

Производство по чл. 258 и сл.от ГПК.

С решение № 127/16.06.2022 г. по гр.д. № 61/2022 г. Левчанският районен съд е отхвърлил като неоснователни предявените от „УниКредит Булбанк“ АД, ЕИК ***, гр. София против Я. Б. А. от с. *** искове с правно основание чл. 415 ал.1 т.3 от ГПК вр. чл. 430 от ТЗ вр. чл.79 от ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца: сумата от **369,57 лв.**, представляваща главница по Договор за кредитна карта №*** от 02.03.2020 г.; сумата от **40,40 лв.**, представляваща договорна лихва за периода от 16.04.2020 г. до 14.12.2021 г., законна лихва върху главницата, считано от 15.12.2021 г. до изплащането на вземането, за които вземания съдът е отказал да издаде заповед за изпълнение по чл.417 от ГПК по ч.гр.д. № 836/2021г. по описа на Районен съд – Левски, както и сумата от **72 лв.** - разноски за връчване на покана.

Със същото решение Левчанският районен съд е отхвърлил като неоснователни предявените от „УниКредит Булбанк“ АД, ЕИК ***, гр. София против Я. Б. А. от с. *** осъдителни искове с правно основание чл. 124 ал. 2 от ГПК вр. чл. 430 от ТЗ вр. чл.79 от ЗЗД за сумата от **369,57 лв.**,

представляваща главница по Договор за кредитна карта №*** от 02.03.2020г.; сумата от **40,40 лв.**, представляващи договорна лихва за периода от 16.04.2020г. до 14.12.2021 г.; законна лихва върху главницата, считано от 15.12.2021 г. до изплащането на вземането и за сумата от **72 лв.** - разноси за връчване на покана.

Недоволна от така постановеното решение е останала въззивната банка „УниКредит Булбанк“ АД, ЕИК***, гр.София, която чрез пълномощника си адвокат И. И. го обжалва пред ПОС като неправилно, незаконосъобразно, необосновано и недопустимо. Подробни доводи и съображения в тази насока са изложени във въззивната жалба. Според въззивника по делото е безспорно установено предоставянето на кредитен лимит в размер на **500 лв.** на въззиваемия по договор за кредит със срок до 28.02.2022 г., както и просрочие на дължимата по договора възнаградителна лихва, като въззиваемият не оспорил твърдените в ИМ обстоятелства и не депозирал писмен отговор в срока по чл. 131 от ГПК, а извършеното плащане в хода на производството съставлява признание за изискуемостта на вземанията по договора за кредит. Твърди се, че въззиваемият е оспорил единствено претендираните разноси като е оспорвал извършването им без да се мотивира, а от депозираната от него молба и платежно нареждане се установява, че на 28.03.2022 г. същият е заплатил общо сумата от **600 лв.** на въззивника. Твърди се, че по делото е прието заключение на съдебно-счетоводна експертиза /ССЧЕ/, което установява дължимите суми по кредита, което заключение не е оспорено от въззиваемия. В жалбата се посочва, че неправилно ЛРС е отказал да присъди направените от него разноси за връчване на нотариалната покана – уведомление за предсрочна изискуемост на кредита в размер на **72 лв.**, като счита, че тези действия и разходи на Банката са в пряка причинна връзка с неизпълнението на договорните задължения на въззиваемия. Поддържа се, че разноските в заповедното производство следва да се заплатят от въззиваемия с оглед признанието на вземанията в заповедта за изпълнение и изхода на производството, като се позовава и на постановките на ТР № 4/18.06.2014 г. по тълк. дело № 4/2013 г. на ОСГТК. Посочват се подробно направените в първата инстанция съдебни разноси, в т.ч. сумата от **72 лв.** за уведомяване на въззиваемия за предсрочната изискуемост на кредита. Според въззивника решението е недопустимо, тъй като съдът се е произнесъл по непредявени възражения и извън предмета на спора, като е приел, че вземанията се

оспорват от въззиваемия. Алтернативно се поддържат възраженията за необоснованост на решението като се посочват противоречия относно погасяване на претенцията по чл. 415 ал. 1 т. 3 от ГПК поради плащане и приетата от съда предсрочна изискуемост на кредита в хода на производството на **28.02.2022 г.**, на която дата е изтекъл и срока на договора. Поддържа се, че неправилно с решението е прието, че следва да се покрият главницата и лихвите без да се съобрази разпоредбата на чл. 76 ал. 2 от ЗЗД, която постановява, че ако изпълнението не е достатъчно за да покрие лихвите, разноските и главницата, погасяват се най-напред разноските, след това лихвите и най - накрая главницата. Въззивникът счита, че след като не е възприел заключението на ССЧЕ, съдът е следвало да назначи допълнителна експертиза, поради което се иска назначаване на такава с поставени от въззивника задачи във въззивната инстанция. В заключение се иска от окръжния съд да постанови решение, с което да отмени атакуваното решение на ЛРС и да постанови друго, с което да уважи изцяло предявените иски и да присъди в полза на въззивника направените в заповедното и исковото производство разноски.

В срока по чл. 263 ал. 1 от ГПК е постъпил писмен отговор от въззиваемата страна Я. Б. А. чрез пълномощника му адвокат А. А. от ПлАК, с който се оспорва основателността на въззивната жалба. В отговора се възражава относно довода на въззивника за недопустимост и неправилност на решението, като се счита, че правилно съдът е приел, че кредитът е станал предсрочно изискуем на **28.02.2022 г.** с достигане на волеизявлението на Банката до въззиваемия, която дата съвпада с датата на изтичане на срока на договора. Твърди се, че веднага след като е узнал, че кредитът му е предсрочно изискуем въззиваемият е заплатил сумата от **600 лв.** на въззивника, поради което същият не следва да дължи разноски по делото, тъй като е бил лишен от възможността доброволно да заплати задълженията си. В заключение се иска от окръжния съд да остави въззивната жалба без уважение и да постанови решение, с което да потвърди решението на ЛРС, като присъди на пълномощника на въззиваемата страна адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38 ал. 2 вр. ал. 1 т. 3 от ЗА. С отговора на въззивната жалба се представя пълномощно и договор за правна помощ.

В съдебното заседание въззивника „УниКредит Булбанк“ АД, ЕИК***,

гр. София не се представлява, но депозирал писмени бележки, в които поддържат въззивната жалба и иска тя да бъде уважена. Обсъжда се заключението на приетата допълнителна СИЕ, съгласно което към **28.02.2022 г.** въззиваемият дължи на въззивната банка сумата от **418,49 лв.**, от която главница в размер на **369,57 лв.** и лихви в размер на **48,92 лв.**. Акцентира се върху обстоятелството, че по делото са представени доказателства за извършване на плащането един месец след реалното му извършване. Претендират се направените по делото разноски съгласно представен списък, инкорпориран в писмените бележки и списък по чл. 80 от ГПК.

В съдебното заседание въззиваемата страна Я. Б. А. не се явява, но чрез пълномощника му адвокат А. А. от ПлАК поддържа отговора на въззивната жалба. Претендира разноски за адвокатско възнаграждение.

Въззивният окръжен съд, като обсъди оплакванията, изложени в жалбата, взе предвид направените доводи, прецени събраните пред първата и въззивната инстанции доказателства в тяхната съвкупност и по отделно и като съобрази изискванията на закона, намира за установено следното:

Въззивната жалба е подадена в законоустановения срок по чл. 259 ал. 1 от ГПК, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана от съда.

Производството пред ЛРС е образувано по предявени иски с правно основание чл. 415 ал. 1 т. 3 от ГПК вр. чл. 430 вр. чл. 432 от ТЗ вр. чл. 79 от ЗЗД за осъждане на ответника и длъжник в заповедното производство Я. Б. А. да заплати на „УниКредит Булбанк“ АД, ЕИК***, гр. София паричните суми, за които ЛРС е отказал да издаде заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 ГПК по ч.гр.д.№ 836/2021 г. по описа на съда, а именно: сумата от **369,57 лв.**, представляваща предсрочно изискуема и непогасена главница договор за кредитна карта от 02.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 15.12.2021 г. до изплащане на сумата и сумата от **40,40 лв.**, представляваща договорна лихва за периода от 16.04.2020 г. до 14.01.2021 г. При условие на евентуалност при неоснователност на първите осъдителни иски ищецът е предявил осъдителни иски с правно основание чл. 124 ал. 2 от ГПК вр. чл. 430 от ТЗ вр. чл. 79 от ЗЗД за сумата от **369,57 лв.**, представляваща главница по Договор за кредитна карта №*** от 02.03.2020

г., за сумата от **40,40 лв.**, представляваща договорна лихва за периода от 16.04.2020 г. до 14.12.2021 г., законна лихва върху главницата, считано от 15.12.2021 г. до изплащането на вземането, както и иск за сумата от **72 лв.** - разноси за връчване на покана.

За да отхвърли изцяло предявения иск с правно основание чл. 415 ал. 1 т. 3 от ГПК, ЛРС е обсъдил подробно събраните по делото доказателства и е приел, че вземането на ищеца за задълженията на кредитополучателя по договора за издаване на кредитна карта от 02.03.2020 г. не е станало предсрочно изискуемо както към отразена в счетоводството на ищеца – **20.08.2020 г.**, така и към датата на подаване на заявлението по чл. 417 от ГПК, въз основа на което е образувано ч.гр.д.№ 836/2021 г. по описа съда – **15.12.2021 г.** и към датата на подаване на ИМ – **03.02.2022 г.**, тъй като изпратената покана за доброволно изпълнение, съставляваща и уведомление по чл. 60 ал. 2 от ЗКИ е изпратена на адрес, който е различен от постоянния и настоящ адрес на длъжника, при наличие на данни, че същият е посочен в договора между страните и не е променян. Съдът е приел, че волеизявлението на Банката е достигнало до длъжника с получаване на преписа от ИМ на **28.02.2021 г.** и към тази дата вземането е станало предсрочно изискуемо, като се позовава на цитирана практика на ВКС в този смисъл. В допълнение ЛРС е посочил, че тази дата съвпада с датата на изтичане на срока на договора между страните, поради което вземането е станало изискуемо и на това основание, в резултат на което длъжникът, ответник в първоинстанционното производство дължи както главницата по кредита, така и просрочените договорни лихви по кредита, установени с помощта на ССЧЕ в размери съответстващи на претендираните. Като е съобразил размера на дължимите суми, както и при условията на чл. 235 ал. 3 от ГПК извършеното в хода на делото плащане на парична сума в размер на **600 лв.**, ЛРС е приел, че вземанията на Банката към ответника са погасени изцяло, което обуславя на неоснователност на предявените иски с правно основание чл. 415 ал. 1 т. 3 от ГПК. Съдът е приел, че ответникът не дължи разноси по делото в размер на сумата от **72 лв.**, както и други разноси, като е приел по отношение на първите, че не се дължат при условията на чл. 10а от ЗПК, както и поради това, че същите поради грешка на Банката относно адреса на длъжника не са довели до реалното му уведомяване за дължимите суми и предсрочната изискуемост на кредита. ЛРС е разгледал и предявените при условие на

евентуалност осъдителни искове и е приел, че по изложените по-горе правни изводи същите са неоснователни.

Въззивният съд приема от фактическа и правна страна следното:

Установява се от представените пред ЛРС писмени доказателства, които не са оспорени от страните, че между въззивника „УниКредит Булбанк“ АД, ЕИК ***, гр. София и въззиемия Я. Б. А. от с. *** са сключени договор за кредитна карта за физически лица №*** от 02.03.2020 г. и договор за предоставяне на платежни услуги чрез използване на банкови карти като електронни платежни инструменти № IPIR-201-00418-2020 от 02.03.2020 г., неразделна част от всеки от които са Общите условия /ОУ/ за банкови карти на физически лица и за предоставяне на платежни услуги чрез използване на банкови карти като електронни платежни инструменти на Банката, които Банката е предоставила на клиента и въззиваемият ги е приел, поставяйки подпис върху тях, като документите не са оспорени по делото. Установява се, че по силата на договора за кредитна карта Банката на предоставила на картодържателя в качеството на кредитополучател кредит под формата на кредитен лимит в размер на **500 лв.**, при месечен лихвен процент в размер на 1 % на месец за срок до **28.02.2022 г.**, като кредитополучателят се е задължил да заплаща минимална изискуема погасителна вноска в размер на **15 лв.**, равна на 3 % от кредитния лимит в периода от 1 до 15 число на текущия месец. Установява се, че съгласно т. 8.11 от договора, ако кредитополучателя е допуснал необслужване на дълга повече от 61 дни, вкл. след изтичане на срока на неговото предизвестие за прекратяване и независимо от поканите на Банката не е осигурил средства за покриване на дължимите суми, че на 62 ден вземането на Банката става предсрочно изискуемо. Установява се, че по силата на т. 3.4 вр. т.6.1 от договора, Банката има право в случай, че картодържателят е изправна страна и не е в просрочие на задълженията си и изрично не е поискал прекратяване на договора с изтичане на срока на действието му многократно по нейна преценка да продължи срока на договора за следващ период от 24 месеца. Установява се, че по силата на втория договор на въззиваемия е предоставена кредитна карта MasterCard Standart за срок до **29.02.2024 г.**.

Установява се от представените пред ЛРС писмени доказателства, които не са оспорени от страните, че въззивната Банка чрез упълномощени

адвокати от АК „А. и И.“ е възложила при условията на чл. 18 ал. 5 от ЗЧСИ на ЧСИ Цветозар Найденов, с район на действие ПОС да връчи на въззиваемия покана за доброволно изпълнение и уведомление за предсрочна изискуемост на кредита на адрес, различен от посочения договора за кредит адрес в с. ***, като в уведомлението е посочен адрес в гр. Л.. Установява се от представената разписка, че въззиваемият е търсен трикратно в периода 03.10.2020 г.- 23.10.2020 г. от призовкар на ДЗЗД на ЧСИ „П. и С.“, гр. П. на адреса посочен от Банката в гр. Л. и са събрани данни, че лицето никога не е живяло на адреса, поради което на **23.10.2020 г.** е залепено уведомление по чл. 47 ал. 1 от ГПК на входната врата на адреса. Установява се, че във връзка с възлагането на дейност от Банката на адвокатската кантора през м. IX 2020 г. е издадена фактура № 8099/11.09.2020 г. и е изготвено платежно нареждане на 17.09.2020 г., дължимите и платените суми по които са предварително заличени и не се четат.

Установява се, че по заявление на Банката по реда на чл. 417 от ГПК е образувано заповедно производство по ч.гр.д. № 836/2021 г. по описа на ЛРС за сумата от **369,57 лв.**, представляваща изискуема и непогасена главница договор за кредитна карта от 02.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 15.12.2021 г. до изплащане на сумата и за сумата от **40,40 лв.**, представляваща договорна лихва за периода от 16.04.2020 г. до 14.01.2021 г.. Установява се, че с разпореждане № 780/20.12.2022 г. по делото ЛРС е отхвърлил заявлението като е приел, че липсват доказателства за предсрочна изискуемост на кредита, тъй като изявлението на Банката по чл. 60 от ЗКИ е връчено на друг адрес, различен от постоянния и настоящ адрес на длъжника. Установява се, че със същото разпореждане съдът е указал на заявителя правото да предяви осъдителен иск по чл. 415 ал. 1 т. 3 от ГПК в едномесечен срок от връчване на разпореждането. Установява се, че разпореждането е връчено на Банката на 05.01.2022 г., а ИМ, с която е предявени осъдителните иски е подадена на 07.02.2022 г. в ЛРС, поради което може да се направи обоснован извод, че исковите по чл. 415 ал. 1 т. 3 от ГПК са подадени в законоустановения срок. Установява се, че в заповедното производство Банката е направила разноски в размер на **25 лв.** за държавна такса за образуване на дело и е претендирала разноски за адвокатско възнаграждение в размер на **132 лв.** за адвокатско възнаграждение. Установява се, че по делото са представени фактура № 8688/08.12.2021 г.,

издадена от АК „А. и И.“ и платежно нареждане от 10.12.2021 г., от които се установява фактуриране на правни услуги съгласно възлагателен протокол № 10211202/06.12.2021 г. в размер на **13 632 лв.** с ДДС и заплащане на сумата на 10.12.2021 г.. Установява се от представеното извлечение от посочения по-горе възлагателен протокол, че в същият фигурира името на въззиваемия и е посочено договорено адвокатско възнаграждение с ДДС в размер на **60 лв.**.

Установява се, че ИМ, въз основа на която е образувано първоинстанционното исково производство е връчена на въззиваемия на **28.02.2022 г.**, в срока по чл. 131 от ГПК не е депозиран отговор на ИМ, както и че с молба от **27.04.2022 г.** въззиваемият е представил платежно нареждане от **28.03.2022 г.** за заплащане на сумата от **600 лв.** на въззивната Банка. Установява се, че със същата молба въззиваемият е оспорил дължимостта на разноси в размер на **72 лв.**, както и дължимостта на други разноси по делото поради липса на доказателства за извършването им. Установява се, че в това производство Банката е направила разноси за: държавна такса в размер на **25 лв.** по исковете по чл. 415 ал. 1 т. 3 от ГПК, държавна такса в размер на **50 лв.** по предявения при условие на евентуалност осъдителен иск за сумата от **72 лв.**, за възнаграждение на вещо лице в размер на **300 лв.** и за адвокатско възнаграждение в размер на **360 лв.** с ДДС по фактура № 8737/27.01.2022 г., протокол от 25.01.2022 г. и платежно нареждане от 03.02.2022 г..

Установява се от заключението на назначената ССЧЕ, изготвено от вещото лице М. Д. в първата инстанция /л.101-107/, което не е оспорено от страните, че кредитния лимит по кредитната карта е усвоен на **19.03.2020 г.** чрез теглене на суми в брой, задълженията на кредитополучателя са обслужвани частично, като към **20.08.2020 г.** същият е в забава 126 дни и дължал главница в размер на **123,30 лв.** и договорна лихва в размер на **25,46 лв.** Вещото лице установява, че към датата на подаване на ИМ - 03.02.2022 г. дължимите суми по кредита са непогасена главница в размер на **369,57 лв.** и непогасена договорна лихва в размер на **40,41 лв.**, изчислена до **14.12.2021 г.**.

Установява се от заключението на назначената допълнителна ССЧЕ, изготвено от вещото лице М. Д. във въззивната инстанция /л.51-58/, което не е оспорено от страните, че към **28.02.2022 г.** въззиваемият е дължал главница в размер на **369,57 лв.** и договорна лихва в размер на **48,92 лв.** Вещото лице

установява, че към **28.03.2022 г.** лихвата за забава върху просрочената главница е в размер на **2,87 лв.** Вещото лице установява, че съгласно счетоводните записвания във въззивната банка с внесената сума от **600 лв.** на **28.03.2021 г.** са погасени вземания за съдебни в размер на **520 лв.**, вземания за разноски в размер на **72 лв.** и главница в размер на **8 лв.**

Между страните е налице сключен договор за потребителски кредит, поради което въззиваемият в качеството на кредитополучател и потребител по смисъла на §13 от ДП на Закона за защита на потребителите /ЗЗП/ се ползва със защитата, установена с разпоредбите на Закона за потребителския кредит /ЗПК/ и ЗЗП.

Съобразно разпоредбата на чл. 10 ал. 1 от ЗПК договорът за потребителски кредит се сключва в писмена форма, на хартиен или друг траен носител, по ясен и разбираем начин, като всички елементи на договора се представят с еднакъв по вид, формат и размер шрифт – не по-малък от 12, в два екземпляра – по един за всяка от страните по договора. Съобразно разпоредбата на чл. 10 ал. 2 от ЗПК, кредиторът не може да изисква от потребителя каквото и да е плащане, вкл. на лихви, такси, комисиони или други разходи, свързани с договора за кредит, които не са изрично посочени в него.

Съгласно разпоредбата на чл. 430 ал. 1 от ТЗ с договора за банков кредит Банката се задължава да отпусне на заемателя парична сума за определена цел и при уговорени условия и срок, а заемателят се задължава да ползва сумата съобразно уговореното и да я върне след изтичане на срока. Съгласно ал. 2 на същата разпоредба заемателят плаща лихва по кредита, уговорена с банката. Съгласно разпоредбата на чл. 432 ал. 1 ТЗ освен в предвидените в договора случаи Банката може да иска предсрочно връщане на сумата по кредита, когато: 1. той не се ползва за целта, за която е получен; 2. заемателят представя неверни сведения; 3. обезпечението стане недостатъчно и след покана не бъде допълнено в срок; 4. заемателят не връща други заеми към банката поради сериозно влошаване на финансовото си състояние. Съгласно разпоредбата на чл. 60 ал. 2 от Закона за кредитните институции, когато кредитът или отделни вноски от него не бъдат издължени на договорените дати за плащане, както и в случаите, когато кредитът бъде обявен за предсрочно изискуем поради неплащане в срок на една или повече вноски по кредита, банката може да поиска издаване на заповед за незабавно изпълнение по реда на чл. 418 от Гражданския процесуален кодекс въз основа на извлечение от счетоводните си книги.

Съгласно т. 18 на ТР № 4/18.06.2014 г. на ОСГТК на ВКС предсрочната изискуемост представлява изменение на договора, което за разлика от общия принцип в чл. 20а, ал. 2 ЗЗД, настъпва с волеизявление само на едната страна и при наличието на две предпоставки: обективният факт на неплащането и

упражненото от кредитора право да обяви кредита за предсрочно изискуем. Обявяването на предсрочната изискуемост по смисъла на чл. 60 ал. 2 ЗКИ предполага изявление на кредитора, че ще счита целия кредит или непогасения остатък от кредита за предсрочно изискуем, включително и за вноските с ненастъпил падеж, които към момента на изявлението не са били изискуеми. Предсрочната изискуемост има действие от момента на получаване от длъжника на волеизявлението на кредитора, ако към този момент са настъпили обективните факти, обуславящи настъпването ѝ.

Съгласно задължителната практика на ВКС, въведена с ТР № 3/2017 г. по тълк. дело № 3/2017 г. на ОСГТК на ВКС „1. Когато извършеното плащане не е достатъчно, погасителният ефект за законната лихва за забава при неизпълнение на парично задължение настъпва при условията и в поредността по чл. 76, ал. 2 от Закона за задълженията и договорите. 2. Размерът на вземането на кредитора при предсрочна изискуемост по договор за заем/кредит следва да се определи в размер само на непогасения остатък от предоставената по договора парична сума (главницата) и законната лихва от датата на настъпване на предсрочната изискуемост до датата на плащането.“

Съгласно задължителната практика на ВКС, въведена с т. 1 на ТР № 8/02.04.2019 г. по тълк. дело № 8/2017 г. на ОСГТК на ВКС допустимо е предявеният по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК иск за установяване дължимост на вземане по договор за банков кредит поради предсрочна изискуемост да бъде уважен само за вноските с настъпил падеж, ако предсрочната изискуемост не е била обявена на длъжника преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение въз основа на документ. Предявеният по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК иск за установяване дължимост на вземане по договор за банков кредит поради предсрочна изискуемост може да бъде уважен за вноските с настъпил падеж към датата на формиране на силата на пресъдено нещо, въпреки, че предсрочната изискуемост не е била обявена на длъжника преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение въз основа на документ по чл. 417 ГПК.

Като съобрази събраните по делото доказателства, подробно обсъдени по – горе, въззивният съд приема за доказано, че между въззиваемия и въззивната Банка е сключен договор за потребителски кредит при ОУ, отговарящ на изискванията на чл. 430 от ТЗ и чл. 10 от ЗПК, тъй като договорът е сключен в писмена форма и в същия са уговорени кредитния лимит, условията, при които е сключен и срокът за връщане на получената

сума, а неразделна част от същия са ОУ на Банката, с които въззвиваемият се е съгласил. Въззвиваемият не е оспорил истинността на представения договор за кредит и ОУ на Банката по реда на чл. 193 от ГПК относно автентичността на документите, поради което следва да се приеме, че подписите върху същите са положени от въззвиваемия и с подписване на документите същият се е съгласил с клаузите на договора, подробно посочени по-горе. Подписвайки договора за потребителски кредит за въззвиваемия е възникнало валидно облигационно задължение, по силата на което получените суми по договора като кредитен лимит е следвало да се погасяват чрез минимални месечни вноски в посочените в договора срокове при предварително договорена възнаградителна лихва.

Правилно и законосъобразно ЛРС е приел за недоказани твърденията на въззвивната Банка за настъпване на предпоставките за предсрочна изискуемост на кредита към датата на подаване на заявлението по чл. 417 от ГПК, респ. към датата на подаване на ИМ, тъй като обявяването на кредита за предсрочно изискуем не е извършено в съответствие с изискванията на цитираната т. 18 от ТР № 4/2013 от 18.06.2014 г. по тълк. дело № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Установи се по делото, че към датата на изпращане на изявлението по чл. 60 ал. 2 от ЗКИ в полза на Банката е възникнало правото по т. 8.11 от договора и чл. 432 от ТЗ да обяви кредита за предсрочно изискуем чрез уведомяване на длъжника, но изявлението не е редовно връчено по реда на чл. 47 от ГПК поради неправилно посочен адрес на длъжника и не е породило валидно правно действие.

Правилно и законосъобразно ЛРС е приел, че към датата на приключване на съдебното дирене в първата инстанция с оглед разпоредбата на чл. 235 ал. 3 от ГПК вземането на Банката за пълния размер на дължимата главница по договора за кредит от **369,57 лв.** е станало изискуемо, тъй като волеизявлението на кредитора за обявяване на предсрочна изискуемост е връчено с връчване на преписа от ИМ и приложеното към нея уведомление по чл. 60 ал. 2 от ЗКИ, както и поради изтичане на срока на договора на същата дата – **28.02.2022 г.**

При съобразяване на постановките на ТР № 3/2017 г. по тълк. дело № 3/2017 г. на ОСГТК на ВКС, постановките на ТР № 8/02.04.2019 г. по тълк. дело № 8/2017 г. на ОСГТК на ВКС и разпоредбата на чл. 235 ал. 3 от ГПК,

въззивният съд приема, че правилно и законосъобразно ЛРС е приел, че вземанията на въззивната Банка са погасени чрез плащане в хода на производството чрез извършеното плащане на сумата от **600 лв.** и със същата следва да се считат погасени безспорните и изискуеми парични вземания на въззивната Банка към въззиваемия, каквито към този момент не съставляват съдебните разноски по делото, както и претендираното вземане за разноски във връзка с връчване на изявлението за предсрочна изискуемост на кредита.

При съобразяване на дължимите суми по кредита към **28.03.2022 г.**, установени със заключението на приетата във въззивната инстанция допълнителна ССчЕ, както и разпоредбата на чл. 76 ал. 2 от ЗЗД, въззивният съд приема, че с плащането на сумата от **600 лв.** въззиваемият е погасил дължимите договорни лихви по кредита до **28.02.2022 г.** в размер на **48,92 лв.**, законната лихва върху дължимата главница от **369,57 лв.** за периода от **01.03.2022 г.** до **28.03.2022 г.** в размер на **2,87 лв.** и дължимата главница от **369,57 лв.** или общо парични вземания в размер на **421,36 лв.**.

Въззивният съд не споделя единствено крайният извод на ЛРС, че осъдителните искове по чл. 415 ал. 1 т. 3 от ГПК са погасени чрез плащане и поради това са неоснователни, като приема, че исковете са доказани по основание и размер /с изключение на претенцията за законната лихва върху главницата за периода от 15.12.2021 г. до 28.02.2022 г./ и следва да бъдат отхвърлени поради погасяване на вземанията чрез плащане в хода на производството.

При тези правни изводи, въззивният съд приема, че решението на ЛРС следва да бъде отменено в частта, в която осъдителните искове по чл. 415 ал. 1 т. 3 от ГПК са отхвърлени като неоснователни и вместо него бъде постановено друго, с което исковете се отхвърлят като погасени чрез плащане на претендираните парични суми в хода на производството. Решението на ЛРС следва да бъде потвърдено в частта, в която е отхвърлена претенцията на въззивната Банка за присъждане на законната лихва върху главницата от **369,57 лв.** за периода от 15.12.2021 г. до 28.02.2022 г..

При тези правни изводи въззивният съд приема, че неправилно ЛРС се произнесъл по основателността на предявените при условие на евентуалност по втората група осъдителни искове за сумите, които са предмет на осъдителните искове по чл. 415 ал. 1 т. 3 от ГПК, тъй като не е настъпила

предпоставката за разглеждане на тези искове посочена в ИМ, като наред с това следва да се посочи, че предявяването им е лишено от правен интерес за ищеца по същите, тъй като не се основават на нови обстоятелства. В тази му част решението на ЛРС като недопустимо следва да бъде обезсилено, а производството по делото прекратено.

Въззивният съд приема за неоснователно и подлежащо на отхвърляне на искането на въззивната Банка за присъждане на сумата от **72 лв.**, представляваща разноски по обявяване на кредита за предсрочно изискуем като съдебни разноски по осъдителните искове по чл. 415 ал. 1 т. 3 от ГПК, поради което приема, че са налице предпоставките за разглеждане на предявения при условие на евентуалност на осъдителен иск за тази сума с правно основание чл. 79 от ЗЗД.

Въззивният съд в мнозинството си приема, че доколкото тези разноски се претендират поради забава на длъжника, наложила обявяване на предсрочната изискуемост на кредита приложение намира разпоредбата на чл. 33 ал. 1 ЗПК, съгласно която при забава на потребителя кредиторът има право само на лихва върху неплатената в срок сума за времето на забавата. Дейността по изготвяне и връчване на покани за доброволно изпълнение, съдържащи и уведомления за обявяване на предсрочна изискуемост по чл. 60 ал. 2 ЗКИ по естеството си не попада в изброените в чл. 10а ал. 1 ЗПК услуги, а с оглед забраната, предвидена в чл. 33 ал. 1 от ЗПК не може да се претендира от кредитора и като вреди в резултат на неизпълнението на потребителя, довело до предсрочната изискуемост на кредита. С оглед изложеното, искът за сумата в размер на 72 лв. следва да бъде отхвърлен като неоснователен, поради което решението на ЛРС в тази му част също следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Относно разноските:

Съгласно т. 12 от ТР № 4/2013 г. от 18.06.2014 г. на ОСТГК на ВКС съдът, който разглежда иска по реда на чл. 422 вр. чл. 415 ал. 1 ГПК следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени и в заповедното производство, като съобразно изхода на спора разпреди отговорността за разноските както в исковото, така и в заповедното производство. По аналогия въззивният съд приема, че тези задължителни постановки следва да се приложат и по отношение на исковите по чл. 415 ал. 1 т. 3 от ГПК.

Въззивният съд приема, че въззивната Банка е направила следните разноски по делото: разноски в общ размер на **85 лв.** в заповедното производство, от които **25 лв.** за държавна такса и **60 лв.** за адвокатско възнаграждение, разноски в общ размер на **735 лв.** в исковото производство,

от които **275 лв.** за държавна такса, **360 лв.** за адвокатско възнаграждение с ДДС, **300 лв.** за възнаграждение на вещо лице, разноски в общ размер на **220 лв.** във въззивното производство, от които **50 лв.** за държавна такса и **150 лв.** за възнаграждение на вещо лице. Въззивният съд приема, че разноски за връчване на уведомлението за предсрочна изискуемост на кредита в размер на **72 лв.** не съставляват съдебни разноски в заповедното производство и не следва да бъдат присъждани по реда на чл. 78 от ГПК.

На основание чл. 78 ал. 1 от ГПК като приема, че въззиваемият с поведението си, изразяващо се в неизпълнение на договорните му задължения по процесния договор за кредит е станал причина за подаване на заявлението, респ. за подаване на ИМ, с която са предявени осъдителните иски по чл. 415 ал. 1 т. 3 от ГПК, съдът намира, че в полза на въззивната Банка е възникнало право на направените съдебни разноски в заповедното производство, от които **25 лв.** за държавна такса и **60 лв.** за адвокатско възнаграждение, направените съдебни разноски в исковото производство съобразно основателната част от исковите /85 %/ в размер на **624,25 лв.** и направените съдебни разноски във въззивното производство съобразно уважената част от жалбата /85 %/ в размер на **170 лв.**.

Въззивният съд като съобрази, че внесената от въззиваемия сума надхвърля цената на исковите, приема, че с разликата от **178,64 лв.** следва да се считат погасени изцяло вземанията за разноски на въззивника за заповедното производство в размер на **85 лв.**, както и част от вземанията за разноски в първата инстанция в размер на **93,64 лв.**, като въззиваемият бъде осъден да заплати на въззивната Банка разликата до дължимите разноски за първоинстанционното производство в размер на **531,61 лв.**.

На основание чл. 38 ал 2 вр. ал. 1 от ЗА в полза на пълномощника на въззиваемият следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение в размер на 15 % съобразно отхвърлената част от жалбата при съобразяване на минималния размер на адвокатското възнаграждение от **300 лв.**, определено съобразно разпоредбата на чл. 7 ал. 2 т. 1 от Наредба № 1/2004 г. на ВАС в редакцията ѝ към датата на сключване на договора за правна помощ – 24.08.2022 г..

Въззивният съд съобрази, че цената на всеки от исковите е под 5 000 лв. приема, че съгласно чл. 280 ал. 2 т. 1 от ГПК настоящото решение не подлежи

на касационно обжалване.

Водим от горното, Окръжният съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ на основание чл. 271 от ГПК решение № 127/16.06.2022 г. по гр.д. № 61/2022 г. на Левчанския районен съд, в частта, в която са отхвърлени като неоснователни предявените от „УниКредит Булбанк“ АД, ЕИК ***, гр. София против Я. Б. А. от с. *** искове с правно основание чл. 415 ал.1 т.3 от ГПК вр. чл. 430 от ТЗ вр. чл.79 от ЗЗД и вместо него **ПОСТАНОВЯВА**:

ОТХВЪРЛЯ предявения от „УниКредит Булбанк“ АД, ЕИК ***, гр. София против Я. Б. А. от с. *** иск с правно основание чл. 415 ал.1 т. 3 от ГПК вр. чл. 430 от ТЗ вр. чл.79 от ЗЗД за сумата от **369,57 лв.**, представляваща главница по Договор за кредитна карта №*** от 02.03.2020 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 01.03.2022 г. до окончателното ѝ заплащане, за което ЛРС е отказал да издаде заповед по ч.гр.д. № 836/2021 г. по описа на съда **поради погасяването му чрез ПЛАЩАНЕ, извършено на 28.03.2022 г. в хода на производството.**

ОТХВЪРЛЯ предявения от „УниКредит Булбанк“ АД, ЕИК ***, гр. София против Я. Б. А. от с. *** иск с правно основание чл. 415 ал.1 т. 3 от ГПК вр. чл. 430 от ТЗ вр. чл.79 от ЗЗД за сумата от **40,40 лв.**, представляваща договорна лихва за периода от 16.04.2020 г. до 14.12.2021 г., за което ЛРС е отказал да издаде заповед по ч.гр.д. № 836/2021 г. по описа на съда **поради погасяването му чрез ПЛАЩАНЕ, извършено на 28.03.2022 г. в хода на производството.**

ПОТВЪРЖДАВА решение № 127/16.06.2022 г. по гр.д. № 61/2022 г. на Левчанския районен съд, в частта, в която е отхвърлена като неоснователна претенцията на „УниКредит Булбанк“ АД, ЕИК ***, гр. София против Я. Б. А. от с. *** за присъждане на законна лихва върху главницата от **369,57 лв.** за периода от 15.12.2021 г. до 28.02.2022 г., за което ЛРС е отказал да издаде заповед по ч.гр.д. № 836/2021 г. по описа на съда.

ОБЕЗСИЛВА на основание чл. 270 от ГПК решение № 127/16.06.2022 г. по гр.д. № 61/2022 г. на Левчанския районен съд, в частта, в която са отхвърлени като неоснователни предявените от „УниКредит Булбанк“ АД,

ЕИК ***, гр. София против Я. Б. А. от с. *** осъдителни иски с правно основание чл. 124 ал. 2 от ГПК вр. чл. 430 от ТЗ вр. чл. 79 от ЗЗД за сумата от **369,57 лв.**, представляваща главница по Договор за кредитна карта №*** от 02.03.2020г. и за сумата от **40,40 лв.**, представляващи договорна лихва за периода от 16.04.2020г. до 14.12.2021 г.; ведно със законна лихва върху главницата, считано от 15.12.2021 г. до изплащането на вземането.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 127/16.06.2022 г. по гр.д. № 61/2022 г. на Левчанския районен съд, в частта, в която е отхвърлен като неоснователен предявения от „УниКредит Булбанк“ АД, ЕИК ***, гр. София против Я. Б. А. от с. *** осъдителен иск с правно основание чл. 124 ал. 2 от ГПК вр. чл. 430 от ТЗ вр. чл. 79 от ЗЗД за сумата от **72 лв.** - разноси за връчване на покана.

ОСЪЖДА на основание чл. 78 ал. 1 от ГПК Я. Б. А. от с. *** да **ЗАПЛАТИ** на „УниКредит Булбанк“ АД, ЕИК ***, гр. София общо сумата от **531,61 лв.** за направени по делото в първата инстанция деловодни разноси, както и общо сумата от **170 лв.** за направени по делото разноси във въззивната инстанция.

ОСЪЖДА на основание чл. 38 ал. 2 вр. ал. 1 от ЗА „УниКредит Булбанк“ АД, ЕИК ***, гр. София да **ЗАПЛАТИ** на адвокат А. А. А. от ПлаК с адрес: гр. Л., ул. „В. Л.“ № * сумата от **45 лв.** за адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ на Я. Б. А. пред Плевенски окръжен съд.

РЕШЕНИЕТО Е ОКОНЧАТЕЛНО и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____